

Een kort verhaal dat
voorafgaat aan *De klokkenluider*

JOHN
GRISHAM
DE
VEROORDELING

Een kort verhaal dat
voorafgaat aan *De klokkenluider*

JOHN
GRISHAM
DE
VEROORDELING

Over het boek

Een verbluffend en meeslepend kort verhaal dat voorafgaat aan John Grishams nieuwste thriller, *De klokkenluider*.

Een rechter met haar eerste moordzaak.

Een advocaat die het allemaal te veel wordt.

Een aanklager die bloed ruikt en uit is op eeuwige roem.

De beklaagde, die misschien onschuldig is.

En de moordenaar, die mogelijk de perfecte misdaad heeft gepleegd.

Over de auteur

John Grishams carrière als schrijver begon

toen hij op een dag in de rechtbank het schokkende relaas hoorde van een twaalfjarig meisje dat was verkracht. Het zette hem aan tot het schrijven van een thriller, *De jury*, waarin hij beschreef wat er gebeurd zou zijn als de vader van het meisje de verkrachters had vermoord. In de daaropvolgende decennia is John Grisham uitgegroeid tot een van de succesvolste thrillerschrijvers aller tijden. Zijn boeken zijn in meer dan 40 talen vertaald en wereldwijd zijn er meer dan 300 miljoen exemplaren van verkocht.

De boeken van John Grisham zijn nu ook verkrijgbaar als e-book

De aanklacht

De jury

Achter gesloten
deuren

Het laatste
jurylid

Advocaat van de
duivel

De
ontvoering

De afperser

De partner

De bekentenis

Het proces

De belofte

Het protest

De beschuldiging

De rainmaker

De broederschap

De
straatvechter

De claim	Het testament
De cliën	De verbanning
De deal	Vergiffenis
Dilemma	Verloren seizoen
Het dossier	Het vonnis
De erfgenaam	De wettelozen
De erfpachters	Winterzon
In het geding	De verdediging

De getuige

De
klokkenluider

De gevangene

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl
voor informatie over onze boeken,
volg @AWBruna op Twitter of bezoek
onze Facebook-pagina:
[Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

John Grisham

De veroordeling

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Witness to a Trial

© 2016 by Belfry Holdings, Inc.

Vertaling

Jolanda te Lindert

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers,

Amsterdam

ISBN 978 90 449 7624 3

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de
Auteurswet van 1912 gestelde
uitzonderingen mag niets uit deze
uitgave worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd

gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten

Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB
Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

1

De eerste getuige die door de staat Florida werd opgeroepen was Clive Pickett, de nogal boerse sheriff van Brunswick County, een dunbevolkte uithoek van de Panhandle. Sheriff Pickett, gekleed in uniform, ging in de getuigenbank zitten en zwoer de waarheid te vertellen. Het was zijn taak de plaats delict te beschrijven en de jury te vertellen wat ze hadden gevonden.

Wat ze hadden gevonden waren twee dode mensen, een man en een vrouw, allebei naakt, die beiden twee keer in het

hoofd waren geschoten. Ze lagen in de slaapkamer en waren kennelijk tijdens de daad betrapt. Zij was met iemand anders getrouwd, en hij ook. Op 17 januari 1995 was de verdachte – die daar aan de tafel van de verdediging zat – ergens tussen twee en drie uur 's middags naar binnen gestormd en had hen gevonden. Hij was getrouwd met de vrouw en kende de man goed.

De eerste grote kleurenfoto, bewijsstuk 1 van de staat, was een foto van de buitenkant van het huis, een oud houtskeletbouwhuis aan Tinley Road, ongeveer drie kilometer van het Tappacola-reservaat. Het stond dus niet

op het land van de stam, maar in de county en viel daarom onder de jurisdictie van Pickett. De sheriff vertelde dat niets erop wees dat iemand het huis met geweld was binnengedrongen. De Ford-pick-up uit 1984 die op de oprit stond was eigendom van de dode man, Son Razko.

Op de tweede foto, bewijsstuk 2, lag de vrouw op haar rug op het bed, met rondom haar hoofd en schouders een heleboel bloed dat de witte lakens had doorweekt. Zoals altijd had de advocaat van de verdachte bezwaar gemaakt tegen het tonen van de foto en de gebruikelijke argumenten aangevoerd: de foto was opruiend, schadelijk en dergelijke, maar

zijn bezwaar was verworpen. De foto's van de plaats delict, hoe gruwelijk ook, werden altijd toegestaan. De juryleden gaven de tweede foto snel door nadat ze hem vol afschuw hadden bekeken. Een paar wendden hun blik af; ze konden niet kijken naar de foto in hun hand. Datzelfde gold voor de derde foto, bewijsstuk 3, waarop de man in zijn eigen bloed op de grond lag. De twee volgende foto's, bewijsstukken 4 en 5, waren van de slaapkamer en de lichamen, maar vanuit verschillende hoeken genomen. Nadat de juryleden deze foto's hadden gezien, keken ze naar de verdachte alsof ze niet konden wachten om hem de straf te geven die hij

verdiende.

Vlak bij de jurybank werd een driepoot geplaatst en daarna nam de openbaar aanklager met de sheriff de indeling van het huis door, de achthonderd vierkante meter land eromheen, Tinley Road en het land van de stam er vlakbij. Hij legde de nadruk op het feit dat de plaats delict zo afgelegen lag. Het dichtstbijzijnde huis stond driehonderd meter verderop en was vanaf de oprit niet te zien.

Nadat de situatie zorgvuldig was geschetst, gaf de aanklager de getuige door. Het kruisverhoor leverde geen nieuwe feiten op en duurde slechts een

paar minuten. Sheriff Pickett mocht de getuigenbank verlaten en aangezien hij niet nogmaals zou worden opgeroepen, mocht hij in de rechtszaal blijven.

De verdachte. Hij heette Junior Mace, was een volbloed Tappacola-indiaan, zevenendertig jaar, vader van drie kinderen en de echtgenoot van Eileen, de vrouw die hij volgens de beschuldiging had gedood. Tot zijn arrestatie werkte hij als vrachtwagenchauffeur bij een bedrijf uit Niceville en bracht propaangasflessen rond, waarmee hij maar net voldoende verdiende om zijn gezin te kunnen onderhouden. Hij en Eileen hadden een

lage hypotheek op een oud huis, het huis dat ze van haar ouders hadden gekocht voordat ze waren overleden. Omdat hij geen geld had, had hij een pro-Deadvocaat toegewezen gekregen.

Junior was een grote man, ruim één meter tweeëntachtig, slank en met lang donker haar tot op zijn schouders. Zijn donkere huid was door de vijftien maanden die hij in de gevangenis had doorgebracht niet gebleekt door de zon. Tijdens zijn proces droeg hij elke dag dezelfde outfit: een vale spijkerbroek, laarzen, een bruinleren shirt en om beide polsen een kralenketting. Hij zat kaarsrecht en trots, en luisterde naar elk

woord zonder ook maar een spier te
vertrekken, hoewel hij het liefst had
geschreeuwd dat hij onschuldig was.

2

De tweede getuige was een domme politieman, Willard. Hoewel hij misdaderechercheur werd genoemd, was hij feitelijk niet meer dan de oudste agent binnen het politiekorps van Pickett. Hij vertelde dat hij nu elf jaar met de sheriff samenwerkte en in die tijd slechts vier andere moorden had onderzocht, ook al had de advocaat van de verdachte het daar niet over gehad. Willard had zijn enige sportjasje aangetrokken dat hij jaren geleden had gekocht, voordat hij zesendertig kilo was aangekomen.

Willard vertelde de jury dat de politie meteen op zoek was gegaan naar Eileens man, de verdachte Junior Mace, niet als verdachte maar als familielid. Vreemd genoeg had een barkeeper vierentwintig kilometer van de plaats delict rond zeven uur 's avonds het kantoor van de sheriff gebeld en gezegd dat Junior in zijn pick-up over het stuur gebogen zat, te dronken om te rijden, en kennelijk hulp nodig had. De barkeeper kende Junior en zei dat hij de politie alleen maar waarschuwde in verband met de verkeersveiligheid.

Willard en twee andere agenten reden snel naar de bar en vonden Junior in zijn pick-up, bewusteloos en amper ademend. Ze

belden een ambulance die hem naar het ziekenhuis in Walton County bracht. Nadat hij was weggebracht doorzocht Willard, zonder een rechterlijke machtiging, zijn pick-up en vond een Smith & Wesson-revolver met nog twee van de zes kogels in de kamer. Onder de voorstoel vond hij ook een portefeuille die eigendom was van Son Razko.

Bewijsstuk 6 was de Smith & Wesson, een ongeregistreerd vuurwapen waar het registratienummer van af was gevijld. Nummer 7 was de portefeuille met daarin twee creditcards, van een bank en een oliemaatschappij, en zeventien dollar in contanten. Deze werden

doorgegeven in de jurybank.

Maanden daarvoor al had de verdediging bezwaar aangetekend tegen het doorzoeken van de pick-up zonder rechterlijke machtiging met als argument dat daar geen aannemelijke reden voor was geweest en er dus geen legale reden was om de pick-up te doorzoeken. Maar de rechter oordeelde dat de doorzoeking legaal was en dus werden het vuurwapen en de portefeuille toegelaten als bewijs.

De rechter. Haar naam was Claudia McDover, veertig jaar en een jaar eerder tot rechter gekozen. Daarbij had ze een man met achttien jaar ervaring met een

meerderheid van duizend stemmen verslagen. Dit was haar eerste *capital murder*-zaak – moord waar de doodstraf op staat. Sterker nog, het was haar eerste móórdzaak. Voordat ze rechter was geworden, had ze als advocaat in een klein stadje een goede reputatie opgebouwd en een aantal bescheiden successen geboekt. Ze had een goed gefinancierde campagne gevoerd, had maandenlang huis-aan-huisbezoeken gedaan en had, zoals altijd gebeurt, strenge straffen beloofd. Ze was een groot voorstander van de doodstraf en leek vastbesloten, in elk geval volgens de advocaten die de zaak volgden, ervoor te zorgen dat Junior Mace de doodstraf

kreeg. Ze vond dat ze dat verschuldigd was aan de mensen die haar hadden gekozen, aan alle inwoners van het platteland in het noordwesten van Florida.

3

De derde getuige was de barkeeper. Hij werd Spike genoemd en het was wel duidelijk dat Spike het grootste deel van zijn leven aan een van beide kanten van een bar had doorgebracht. Zijn lange grijze haar was in een paardenstaart gebonden, zijn oren waren versierd met metaal en aan zijn kin hing een wit, perfect gepunt sikje. Spike leek in de getuigenbank net zo op zijn gemak als wanneer hij een biertje tapte. Hij vertelde de juryleden dat Junior minstens één keer per week na het werk langskwam voor een

paar biertjes en meestal praatgraag en opgewekt was. Maar tijdens zijn laatste bezoek was hij duidelijk ergens door van slag geweest. Hij had snel twee biertjes gedronken – altijd uit een flesje, nooit van de tap of uit een blikje – en niets gezegd. Hij zat aan het uiteinde van de bar en staarde strak voor zich uit, verloren in een andere wereld. Toen het druk werd in de bar, moest de barkeeper elders aan het werk. Op een bepaald moment zag hij dat Junior niet meer aan de bar zat, maar stond te darten met een man die de barkeeper nooit eerder had gezien.

Junior betaalde altijd contant, zodat niet was vastgelegd hoeveel biertjes hij

had besteld. Bovendien had de onbekende man een paar rondjes gegeven. Spike had Junior de bar niet zien verlaten, maar om een uur of halfzeven had een vaste klant hem toegefluisterd dat een dronken kerel bewusteloos op de parkeerplaats zat. Spike ging naar buiten, zag dat Junior tegen een muur geleund zat en slaagde erin hem in zijn pick-up te krijgen. Toen Spike om zijn sleutels vroeg, weigerde Junior ze af te geven en leek heel even agressief. Toen belde Spike het kantoor van Clive Pickett en zei dat ze misschien een probleem hadden. Nog geen twintig minuten later waren agent Willard en de twee andere agenten al ter plaatse.

Spike zei dat hij verbijsterd was geweest toen hij over de moorden hoorde, maar het achteraf gezien niet vreemd had gevonden. Tijdens Juniors laatste bezoek aan de bar was er echt iets mis met hem geweest.

De bareigenaar. Hij bezat verschillende bars aan de Florida Panhandle, plus een paar lounges, drankwinkels en een stripclub. Drie maanden voor de moorden had hij de bar gekocht waar Junior naartoe was gegaan. Hij had er te veel voor betaald, maar tegen die tijd had hij Juniors gewoontes leren kennen en besloten dat dit de perfecte plek was.

Hij zat in de rechtszaal om te luisteren naar de getuigenverklaring van Spike, zijn werknemer, en om ervoor te zorgen dat Spike zich hield aan het verhaal dat Junior die dag in de rats had gezeten en zich vreemd had gedragen. Hoewel Junior meestal maar twee of drie biertjes dronk, en dat die dag waarschijnlijk ook had gedaan, was het belangrijk dat voor de jury een beeld werd geschetst van een verontruste man die zwaar dronk, een man die zo dronken was dat hij buiten in elkaar was gezakt. Juniors black-out had weinig te maken gehad met alcohol, maar dat zou een goed bewaard geheim blijven. De bareigenaar had dat allemaal geregeld. Hij

zat vermomd op de achterste rij en terwijl Spike in de getuigenbank zat keek hij zelfvoldaan om zich heen terwijl de puzzelstukken van zijn mooie plannetje op hun plek vielen. Hij leefde in de schaduwen van zijn eigen duistere wereld, een plaats waar contant geld koning was en waar af en toe mensen moesten worden uitgeschakeld.

4

De vierde getuige was een ballistisch expert, Montgomery, van het forensisch staatslab. Hij nam plaats in de getuigenbank, gekleed in een fraai pak en donkere stropdas, en imponeerde iedereen met zijn kwalificaties. Er waren vier kogels afkomstig van de plaats delict: twee uit het hoofd van Son Razko, één uit het hoofd van Eileen Mace en één uit de matras. Die vierde kogel was een paar centimeter boven haar rechterwenkbrauw naar binnen gegaan, had haar hersens doorboord en ten slotte een afschuwelijke

uitgangswond gemaakt met een diameter van ongeveer zeven centimeter.

Bewijsstukken 8, 9, 10 en 11 waren vergrote foto's van de vier kogels. In technische bewoordingen vertelde Montgomery dat aan de hand van de kogels meteen vastgesteld had kunnen worden welk merk en model wapen was gebruikt, in dit geval een .38-kaliber Smith & Wesson-revolver. Met een grote tekening, en het air van een geleerde professor, legde hij uit dat een kogel, wanneer hij wordt afgevuurd, ronddraait in de loop, wat in de wapenwereld *rifling* wordt genoemd. Daardoor ontstaan microscopisch kleine deukjes en groefjes

in de kogel, waardoor een expert zoals hijzelf kan bepalen met welk specifiek wapen de kogel is afgevuurd. Hij wist zeker dat de vier kogels waren afgevuurd met het wapen uit Juniors pick-up. Bewijsstukken 12, 13, 14 en 15 waren de kogels zelf.

De openbaar aanklager gaf Montgomery vier lege hulzen. De expert vertelde de jury dat de vier kogels in de slaapkamer waren gevonden. Degene die ze had afgevuurd, had te veel haast gehad om ze op te rapen. Met een microscoop voor vergelijkend kogel- en hulzenonderzoek had hij kunnen bepalen dat de vier hulzen waren afgevuurd met

dezelfde Smith & Wesson. Zijn zeer technische getuigenverklaring was eerst interessant, maar werd al gauw vermoeiend. Hij was de expert, dus als hij zei dat de kogels afkomstig waren uit het vuurwapen dat in Juniors pick-up was gevonden, wie kon hem dan tegenspreken? Bewijsstukken 16, 17, 18 en 19 waren de hulzen.

Het kruisverhoor van Montgomery door de advocaat van de verdachte verliep rustig. Wat kon hij doen? Het was wel duidelijk wat er in die slaapkamer was gebeurd.

De advocaat van de verdachte. Zijn naam

was Larry Swoboda, hij was eenendertig jaar en een eierzuchtige strafrechtadvocaat uit Panama City.

Brunswick County had zelf een pro-Deoadvocaat, een nogal nutteloze idioot die om vrijstelling had verzocht met als excuus een vaag soort belangenverstrengeling. Maar in werkelijkheid had hij nog nooit eerder een capital murder-zaak behandeld en wilde sowieso al stoppen met zijn werk. Rechter McDover wist dat hij te onervaren was en wees Swoboda aan, die de zaak in eerste instantie wel wilde. Maar niet lang nadat hij de zaak toegewezen had gekregen, kwam hij tot de ontdekking dat die veel te

moeilijk voor hem was.

Zoals iedere strafrechtadvocaat had Swoboda gemerkt dat vrijwel al zijn cliënten beweerden onschuldig te zijn. Junior vormde daarop geen uitzondering: vanaf hun eerste ontmoeting in de gevangenis had Junior de beschuldigingen fel ontkend. Hij beweerde dat hij erin werd geluisd. Hij hield van zijn vrouw, hij was haar nooit ontrouw geweest en Son Razko was zijn vriend. Hij had bestellingen afgeleverd op het tijdstip waarop ze waren vermoord. Hij bezat geen vuurwapen en had al twintig jaar niet meer geschoten. Nadat Swoboda vijftien maanden naar Junior had geluisterd,

geloofde hij hem eindelijk.

5

De vijfde getuige werkte ook bij het forensisch staatslab. Doctor Unger was een patholoog wiens taak het was om, in de gruwelijkste en bloederigste details, de schade te beschrijven die de vier kogels hadden veroorzaakt. Hij had een stapel kleurenfoto's bij zich, bewijsstukken 20 tot en met 29, van Son Razko en Eileen Mace op de autopsietafel terwijl hij in hun hersens zat te porren, het pad van de kogels volgde en vertelde welke schade ze hadden aangericht.

Steeds weer maakte Swoboda bezwaar.

Hij zei dat de getuigenverklaring en de bewijsstukken vernietigend waren en schadelijk voor zijn cliënt. Hare edelachtbare vond van niet, en drie lange uren wisten de juryleden zich geen raad terwijl doctor Unger zijn verklaring aflegde. Hij liet grote diagrammen zien – bewijsstukken 30 tot en met 33 – van de exacte route die de kogels hadden gevolgd. En steeds weer bracht hij tijdens zijn getuigenverklaring naar voren dat de vier kogels van dichtbij met een handvuurwapen waren afgevuurd.

Tijdens het kruisverhoor scoorde Swoboda geen enkel punt. Het was immers nogal duidelijk hoe de twee

slachtoffers waren gedood. Wat maakte het voor verschil of de moordenaar vanaf anderhalve meter of twee meter afstand had geschoten?

Gefrustreerd smeed Swoboda zijn schrijfblok op de tafel van de verdediging en liet zich in zijn stoel vallen. Toen was hij zo dom om naar de juryleden te kijken, die bijna allemaal naar hem of naar zijn cliënt keken. Na drie procesdagen wist hij, net als ieder ander in de rechtszaal, dat het er niet goed voor stond voor de verdediging.

De jury. Negen blanken, drie zwarten, geen indianen. Evenredig verdeeld qua

seks. Allemaal geregistreerde kiezers in Bay County, naast Brunswick. Drie met een universitaire titel, twee werkloos, gemiddelde leeftijd tweeënvijftig, dus vrij veel grijs haar. Conservatief, middenklasse, overwegend protestant en ongerust vanwege de criminaliteit en het zinloze geweld die de samenleving vernietigden. Tijdens het selectieproces hadden alle twaalf gezegd dat ze geen probleem hadden met de doodstraf.

De rechter had hen gewaarschuwd dat ze de zaak met niemand mochten bespreken tot na hun allerlaatste overleg, maar dergelijke voorzorgsmaatregelen werden meestal genegeerd. Tijdens

lunchpauzes en langdurige onderbrekingen van het proces – als de advocaten in de kamer van de rechter debatteerden over bepaalde punten van het recht – zaten de juryleden met elkaar te fluisteren. Vooral enkele mannen waren nieuwsgierig naar wat Junior zou zeggen, en óf hij zelfs wel zou getuigen. Als je je vrouw in bed betrapt met een andere man, een vriend nota bene, is een gewelddadige reactie misschien begrijpelijk. Een stevig pak slaag, misschien een paar gebroken botten. Junior leek zeker een persoon die iemand met zijn blote handen goed pijn kon doen, vooral als hij kwaad was. Maar twee kogels in elk hoofd? Dat was wel erg

koelbloedig.

De vrouwen hadden genoeg gehoord. Zij hadden het hem misschien vergeven als hij de man met één of twee kogels had verwond, maar de moord op Eileen ging gewoon te ver.

6

De zesde getuige was Louise Razko, de echtgenote van de vermoorde man.

Nu de zaak van de staat er goed voorstond en er weinig weerstand was van de verdediging, maakte de openbaar aanklager de fout te proberen wat emoties op te roepen. Dat is gebruikelijk in moordzaken: roep iemand op die een nauwe band had met het slachtoffer, iemand die gaat huilen in het bijzijn van de juryleden waardoor die zelfs nog meer redenen hebben om iemand schuldig te verklaren. Een dergelijke

getuigenverklaring heeft geen enkele bewijswaarde, maar rechters staan het altijd toe.

Rechter McDover stond het zeker toe; alles wat de staat maar wilde.

Het probleem was duidelijk, en om de een of andere reden zag de openbaar aanklager het voor de hand liggende niet. Kon hij echt verwachten dat Louise zou huilen nu haar man was betrapt met een andere vrouw, iemand die ze goed kende? Was Louise verdrietig door zijn dood of stiekem blij dat dit overspel was ontdekt?

Gelukkig, in elk geval voor de staat, was Louise een emotionele vrouw en ze begon vrijwel meteen nadat ze de eed had

afgelegd te huilen. Tussen haar snikken door slaagde ze erin een paar volzinnen uit te spreken. Ze zei steeds weer dat Son zo'n goede man was geweest, een fantastische vader en ja, een goede echtgenoot. Ze miste hem ontzettend, en haar kinderen ook.

Swoboda maakte bezwaar en vroeg waarom dit relevant was, maar McDover wees zijn bezwaar af. Hij had geen vragen voor haar tijdens het kruisverhoor en ze werd huilend weggeleid. Maar de meeste juryleden leken sceptisch. Waren al die tranen van haar eigenlijk vreugdetranen omdat haar overspelige man was betrapt? Dat was moeilijk te zeggen. De meeste

toeschouwers zetten vraagtekens bij de actie van de openbaar aanklager, maar er was geen echte schade aangericht aan de zaak van de staat.

De openbaar aanklager. Zijn voornaam was Wagner, een bijzonder vreemde keuze van zijn moeder. Maar het was haar meisjesnaam en ze vond dat die naam prima bij hem paste, in elk geval in het ziekenhuis. Maar toen hij tien was had hij om heel veel redenen de pest aan die naam gekregen en hakte hem doormidden. Hij werd dus al dertig jaar Wag genoemd, Wag Dunlap. De kiezers leken die vreemde naam wel leuk te vinden.

Wag genoot van zijn jacht op zijn eerste doodvonnis. In die tijd zaten er in Florida driehonderd mannen in de dodencellen, en niet een daarvan zat daar dankzij Wag. Tijdens de jaarlijkse conferentie van openbaar aanklagers in Miami voelde hij zich vaak onbekwaam. Collega's die een hoge score hadden, werden vaak uitgenodigd om tijdens seminars een toespraak te houden en hun procestechnieken te bespreken, maar Wag niet. Hij had geen hoogtepunten, hij had niets om over op te scheppen tijdens een drankje. Natuurlijk, hij had veel veroordelingen op zijn naam staan en twee andere moordenaars met succes vervolgd,

maar dat waren alledaagse moorden. Niets wat zelfs maar in de buurt kwam van een capital murder-zaak. Junior Mace zou hem op de kaart zetten.

En wat had hij een stel prachtige feiten in de schoot geworpen gekregen! Het was een opvallende zaak. Junior, een goede man, bedrogen door zijn vriend Son, die het wie weet al hoe lang met zijn vrouw deed. Op heterdaad betrapt, een woede-aanval, twee koelbloedige moorden en een verdachte die weigerde zichzelf te verdedigen door ontoerekeningsvatbaarheid te claimen. In Florida werd een dergelijke verdediging al heel lang erkend, en Junior had zeker de

doodstraf kunnen ontlopen en misschien zelfs een lange straf als hij maar gewoon wilde toegeven dat hij had gehandeld in een staat van tijdelijke ontoerekeningsvatbaarheid en daardoor had gedaan wat heel veel trouwe echtgenoten zouden hebben gedaan. Maar Junior bleef koppig ontkennen.

Dus, waarom had hij die portefeuille meegenomen? Waarom had hij een gruwelijke misdaad veranderd in iets wat zelfs nog erger was? Moord alleen betekent geen capital murder-zaak, daarvoor is moord plus iets anders noodzakelijk: beroving, verkrachting, ontvoering, het doden van een agent of

een kind, een lange lijst. Waarom werd hij een dief, vlak nadat hij een moordenaar was geworden? Dat zou nooit duidelijk worden, omdat Junior alles ontkende.

Junior had hen betrappt en vermoord, had de portefeuille meegenomen en was naar een bar gereden waar hij dronken werd en bewusteloos was geraakt. In zijn pick-up hadden ze het moordwapen, met nog maar twee van de zes kogels erin, en de portefeuille gevonden. De feiten pasten keurig in elkaar. Het was een uitgemaakte zaak.

Maar zoals de meeste openbaar aanklagers kon Wag de verleiding niet weerstaan om het er erger te laten uitzien

dan het was. Waarom zou hij met minder
genoegen nemen als hij meer kon
aantonen?

De zevende getuige was Todd Short, de eerste van twee gevangenisverklikkers. Hij was nog maar vierentwintig, maar had al een indrukwekkend strafblad, voornamelijk voor drugsdelicten. Op nadrukkelijk bevel van Wag droeg hij een overhemd met lange mouwen en een hoge kraag om zo veel mogelijk tattoos aan het zicht te onttrekken. Hij was ook net naar de kapper geweest en droeg een bril die hij niet nodig had omdat hij er daardoor, volgens Wag dan, iets intelligenter uitzag. Bij Short was intelligentie echter relatief.

Alsof ze op zoek waren naar de waarheid doken hij en Wag meteen in Shorts criminele verleden, en de jongen bekende uit zichzelf drie eerdere arrestaties en twee veroordelingen wegens een zware misdaad. Hij had vijf jaar in de gevangenis gezeten voordat hij een eerlijk leven was gaan leiden. Nu hij afgekickt en een godvrezende burger was, wilde hij doen wat juist was.

Zijn verhaal was dat hij in afwachting van zijn proces in de countygevangenis van Brunswick had gezeten toen Junior binnenkwam. Ze hadden maar een paar dagen in dezelfde cel gezeten en waren daarna apart gezet. Hij had Junior aardig

gevonden en omdat ze niets anders te doen hadden, hadden ze veel met elkaar gepraat. Junior was wanhopig geweest door het bedrog van zijn vrouw en zijn beste vriend, maar had geen spijt van zijn daden. Hij had immers gedaan wat iedere andere man zou hebben gedaan? Junior vertelde dat hij argwaan had gehad en halverwege de middag tijdens zijn bezorggronde naar huis was gegaan. Toen hij Sons pick-up op de oprit zag staan, wist hij dat het mis was. Junior ging zachtjes via de achterdeur naar binnen, liep naar de woonkamer en hoorde geluiden uit de slaapkamer komen; ze hadden het huis voor zich alleen en deden

geen enkele moeite stil te zijn. Hij haalde een revolver uit een la en trapte de slaapkamerdeur open. Hij draaide door toen hij hen innig verstrengeld zag liggen. Son schreeuwde iets stoms, zoals 'Wacht, je begrijpt het niet!' en wilde van het bed kruipen toen Junior twee schoten op hem afvuurde. Eileen gilte als een bezetene en wilde haar mond niet houden, dus schoot hij ook op haar. Hij was er een hele tijd blijven staan en had naar hun naakte lichamen gekeken terwijl ze doodbloedden, en het kon hem niets schelen. Ten slotte vertrok hij en reed wat rond, in een poging enigszins tot bedaren te komen. Hij wist niet wat hij moest

doen. De kinderen zouden thuiskomen van school. Misschien moest hij de sheriff bellen en er een ambulance naartoe sturen. Maar iemand anders zou de troep wel opruimen. Hij stopte bij een bar om een paar biertjes te drinken zodat hij weer helder zou kunnen nadenken, maar hij was blijven drinken.